

ВИКРАДЕННЯ ЯК НАСКРІЗНЕ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВЕ ПОНЯТТЯ

З'ясовано таке наскрізне кримінально-правове поняття, як викрадення. Проаналізовано особливості регламентації цього питання за чинним кримінальним законодавством України. Досліджено зміст і значення цього поняття у Кримінальному кодексі України та кримінально-правовій літературі. Висвітлено зміст окресленого поняття у постановвах Пленуму Верховного Суду України. Відображено позицію судової практики в контексті розуміння такого поняття. Наведено співвідношення понять «викрадення» і «розкрадання». Запропоновано варіант кваліфікації діянь особи у низці випадків.

Ключові слова: *Кримінальний кодекс, викрадення, наскрізне кримінально-правове поняття.*

Постановка проблеми. Дослідження питання про викрадення як одне із багатьох наскрізних кримінально-правових понять надзвичайно важливе. У доктрині кримінального права воно може сприяти зменшенню кількості дискусій, а також неоднозначних рішень, що приймаються в правозастосувальній діяльності.

Доцільно виявити особливості висвітлення цього кримінально-правового поняття у кримінальному законі, з'ясувати недоліки, щоб уникнути їх у майбутніх відповідних кримінально-правових нормах.

Стан дослідження. Зазначене питання становить певний інтерес у кримінально-правовій літературі. Воно було предметом вивчення багатьох науковців, зокрема: О. О. Володіної, Л. М. Кривоченко, В. Г. Кундеуса, Т. А. Чумаченко та ін. Здебільшого питання про викрадення цими та інші авторами досліджувалося поверхнево в межах загального вчення про об'єктивну сторону складу злочину, або ж зосереджувалась увага на цій ознаці лише окремих складів злочинів. Проте наявність деяких змін у законодавстві, привернення уваги до не врахованих раніше аспектів дають змогу по-новому його вирішити.

Виклад основних положень. Викрадення є одним із багатьох наскрізних кримінально-правових понять. У кримінально-правовій літературі зазначається, що наскрізними поняттями слід вважати такі, які використовуються неодноразово і мають одне і те ж значення і зберігають його незалежно від того, щодо якого інституту кримінального права вони використовуються [1, с. 74].

Жодного разу це поняття не використано законодавцем у Загальній частині Кримінального кодексу (далі – КК) України. Натомість

в Особливій частині КК України про нього йдеться майже у двох десятках статей КК України (п. 3 ч. 2 ст. 115, ч. 1 ст. 146, ч. 5 ст. 158, ч. 1 ст. 185, ч. 1 ст. 186, ч. 1 ст. 188-1, ч. 1 ст. 206-2, ч. 1 ст. 262, ч. 1 ст. 266 тощо).

У чинному КК України зміст поняття «викрадення» не розкривається. Лише в двох статтях кримінального закону роз'яснено, яких саме діянь воно стосується. Так, відповідно до ст.ст. 185, 186 КК України, таємне викрадення чужого майна – це крадіжка, а відкрите викрадення чужого майна – це грабіж. Тобто, з позиції нашого законодавця, це кримінально-правове поняття охоплює лише дві вказані форми розкрадання.

У більшості випадків у кримінальному законі це кримінально-правове поняття містить вказівку одночасно на діяння як ознаку об'єктивної сторони складу злочину і на суспільно небезпечний наслідок (ст. 185, ст. 186, ч. 1 ст. 188-1, 308, 312, 313 тощо). У деяких випадках це поняття містить вказівку на мету вчинення відповідного суспільно небезпечного діяння, а тому є ознакою суб'єктивної сторони складу злочину (ч. 3 ст. 308, ч. 3 ст. 312, ч. 3 ст. 313, ч. 3 ст. 262 КК України). В одному випадку поняття «викрадення» є одним із видів можливих суспільно небезпечних наслідків (ч. 2 ст. 320 КК України). Також в одному складі злочину воно є ознакою потерпілої особи (п. 3 ч. 2 ст. 115 КК України).

У ч. 2 ст.ст. 308 і 312 КК України міститься така кваліфікована ознака складу злочину, як вчинення його із застосуванням насильства, що не є небезпечним для життя чи здоров'я потерпілого чи з погрозою застосування такого насильства. Тобто досліджуване поняття, яке використовується в ч. 1 зазначених статей, має дещо вужчий зміст, ніж в інших випадках, оскільки охоплює вилучення відповідних предметів тільки шляхом крадіжки і ненасильницького грабежу.

В більшості із розглядуваних випадків це поняття є ознакою основного складу злочину в КК України (ч. 1 ст. 146, ч.ч. 5–7 ст. 158, ч. 1 ст. 185, ч. 1 ст. 186, ч. 1 ст. 188-1, ч. 1 ст. 206-2, ч. 1 ст. 262, ч. 3 ст. 262, ч. 1 ст. 266, ч. 1 ст. 308, ч. 3 ст. 308, ч. 1 ст. 312, ч. 1 ст. 313, ч. 1 ст. 346, ч. 1 ст. 357, ч. 1 ст.ст. 410, 432, ч. 1 ст. 444), а в одному – ознакою кваліфікованого складу злочину (п. 3 ч. 2 ст. 115).

Інколи поняття «викрадення» розглядалося в роз'ясненнях найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції. Зокрема, відповідно до ч. 2 п. 17 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про викрадення та інше незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами, вибуховими речовинами, вибуховими пристроями чи радіоактивними матеріалами» від 26 квітня

2002 року № 3, ч. 1 п. 7 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів» від 26 квітня 2002 року № 4 (із змінами, внесеними згідно з постановою Пленуму Верховного Суду України від 18 грудня 2009 р. № 16), під викраденням слід розуміти протиправне таємне чи відкрите, зокрема із застосуванням насильства, яке не є небезпечним для життя або здоров'я, чи з погрозою застосування такого насильства, їх вилучення у юридичних або фізичних осіб незалежно від того, законно чи незаконно ті ними володіли [2; 3]. З аналізу п. 3 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про злочини проти власності» від 6 листопада 2009 року № 10 випливає такий же висновок [4]. Некоректним видається використання цього поняття у п. 25 цієї постанови, де роз'яснюється, яким чином визначається вартість майна, одержаного будь-яким способом розкрадання, оскільки лише за вказівки законодавцем на крадіжку і грабіж йдеться про викрадення.

Виникає питання, чи це кримінально-правове поняття має такий же зміст і в інших статтях Особливої частини КК України, де використовується (п. 3 ч. 2 ст. 115, ч. 1 ст. 146, ч.ч. 5–7 ст. 158, ч. 1 ст. 188-1, ч. 1 ст. 206-2, ст. 266, ч. 1 ст. 346, ч. 1 ст. 357, ч. 1 ст. 410, ст. 432, ч. 1 ст. 444).

З'ясуємо зміст окресленого поняття в кримінально-правовій літературі. Зокрема, на думку Л. М. Кривоченко, викрадення виражається в дії (активній поведінці) і означає незаконне, безоплатне вилучення чужого майна поза волею власника. Викрадення повинно бути безоплатним: винний не повертає викрадене, не оплачує його вартість, не відшкодовує її будь-яким еквівалентом [5, с. 494].

В. Г. Кундеус займає позицію, згідно з якою в кримінальному праві мають паралельно існувати поняття «викрадення» та «розкрадання». Викрадення, на його думку, здійснюється шляхом фізичного вилучення людини, рухомого майна чи будь-яких інших речей із будь-яких мотивів, а розкрадання – шляхом обернення майна чи права на майно із корисливих спонукань на свою або інших осіб користь. Ученим обґрунтовано, що збіг за обсягом категорій «викрадення» і «розкрадання» відбувається за вчинення викрадення майна (ст.ст. 185, 186, 187, 188 КК), оскільки викрадення майна водночас виступає і як видова категорія викрадення, і як видова категорія розкрадання. В інших випадках існує викрадення без розкрадання (наприклад, викрадення людини) і розкрадання без викрадення (наприклад, шахрайське заволодіння правом на майно) [6, с. 4–5].

В. Г. Кундеус зазначає, що «суть викрадення у злочинах проти власності полягає в тому, що винна особа вчиняє фізичне вилучення рухомого майна, що характерно для вчинення крадіжки, грабежу і розбою. Об'єктивна сторона крадіжки характеризується тасним викраденням чужого майна, тобто тасним фізичним вилученням майна й наступним його оберненням, для грабежу ж характерно відкрите викрадення – відкрите фізичне вилучення. Розбій передбачає напад і насильство. Викрадення майна в розбої є результатом такого нападу» [6, с. 15]. Деякі міркування цього науковця видаються суперечливими і сумнівними. По-перше, не можна погодитися із думкою цього вченого про те, що такі склади злочинів, як крадіжка, грабіж і розбій, можуть бути вчинені із будь-яких мотивів. Аксиоматичною в теорії кримінального права є позиція, згідно із якою для цих та інших форм розкрадання характерним є корисливий мотив. Відсутність такого мотиву може бути підставою для іншої кримінально-правової оцінки відповідного суспільно небезпечного діяння (скажімо, за ст. 356 КК України). По-друге, спочатку цей науковець окресленим поняттям охоплює такі форми розкрадання, як крадіжка, грабіж, розбій і вимагання, а далі – лише перші три зазначені форми розкрадання. По-третє, він не враховує те, що в розбої для вказівки на діяння як ознаку об'єктивної сторони складу злочину законодавцем використано термін «заволодіння».

Т. А. Чумаченко обґрунтовує, що викрадення характеризується незаконним (поза волею власника) і безоплатним оберненням (привласненням) винною особою на свою користь або користь інших осіб чужого майна [7, с. 135]. Як бачимо, цей дослідник не вказує чітко, яким способом може бути здійснено викрадення.

У кримінально-правовій літературі висловлюються різні думки стосовно цього питання і щодо окремих складів злочинів. Так, у Науково-практичному коментарі до Кримінального кодексу України за загальною редакцією П. П. Андрушка, В. Г. Гончаренка, Є. В. Фесенка зазначено, що термін «викрадення» у ч.ч. 5–7 ст. 158, як і у ст. 146, вживається у більш широкому розумінні, ніж у ст.ст. 185 та 186, у яких він вжитий як родове поняття для позначення двох способів обернення майна на свою користь чи на користь інших осіб – тасного і відкритого [8, с. 395].

Проте, які саме підстави наявні для вживання у більш широкому розумінні не зазначено. Протилежна позиція висловлена в Науково-практичному коментарі Кримінального кодексу України за редакцією М. І. Мельника, М. І. Хавронюка та в підручнику «Кримінальне право (Особлива частина)» за редакцією О. О. Дудорова

та Є. О. Письменського, де вказано, що це відкрите чи таємне протиправне заволодіння відповідними документами [9, с. 420; 10, с. 250].

Стосовно поняття «викрадення» у ст. 146 КК України, то науковці схилиються до думки, що викрадення людини може бути здійснено будь-яким способом, а саме: таємним, відкритим, шляхом обману чи зловживання довірою [11, с. 74,79], або також шляхом погроз чи насильства [12, с. 218; 9, с. 420; 10, с. 364], або ж таємним, зокрема шляхом обману чи насильницьким [13, с. 69]. Судова практика обстоює таку ж позицію. Зокрема, вироком Білоцерківського районного суду Київської області ОСОБА_6, ОСОБА_7 і ОСОБА_8 були визнані винними і засуджені за ч. 3 ст. 146 КК України за те, що вони, застосовуючи фізичну силу, витягнули ОСОБА_12 з салону автомобіля на вулицю і, долаючи його опір, розпочали спричиняти останньому чисельні удари руками та ногами по голові та інших частинах тіла, а коли ОСОБА_12 внаслідок побиття припинив чинити опір, проти волі посадили його до автомобіля і відвезли за межі м. Білої Церкви до безлюдного місця у лісосмузі, з метою вимагання у нього грошових коштів, отриманих від реалізації нерухомості, та застосування до останнього, задля досягнення цієї мети, фізичного насильства та катувань [14].

В іншому випадку вироком Першотравневого районного суду м. Чернівців від 15 березня 2012 року ОСОБА_4 була визнана винною і засуджена за те, що, маючи корисливу мету, спрямовану на викрадення малолітньої ОСОБА_5, скориставшись тим, що вона є її родичкою, під приводом поїздки до спільних родичів, ввійшла в довіру до останньої, після чого без відома та дозволу матері малолітньої – гр-ки ОСОБА_6 – незаконно шляхом обману та зловживання довірою викрала малолітню ОСОБА_5. ОСОБА_4 сказала малолітній, що мати дозволила, щоб вона поїхала із нею [15]. Норми, які містяться у ст.ст. 346 і 444 КК України, є спеціальними щодо норми, яка передбачена у ст. 146, оскільки в них йдеться про спеціального потерпілого. Отож, зміст розглядуваного поняття у таких нормах має бути єдиним. Оскільки нами було висловлено точку зору про недоцільність використання поняття «викрадення» в цьому складі злочину, то спробуємо запропонувати інше, яке б охоплювало вказані способи вчинення відповідного діяння. Видається, що таким поняттям могло б бути «заволодіння» із таких підстав. По-перше, у примітці до ст. 289 і в ч. 3 ст. 357 КК України йдеться про заволодіння відповідними предметами складу злочину будь-яким способом. По-друге, у Великому тлумачному словнику сучасної української мови зазначено, що заволодівати – означає

брати у своє володіння, опанувати, охоплювати кого, що-небудь [16, с. 381].

Треба також коротко проаналізувати доцільність використання поняття «викрадення» в контексті складу злочину «Викрадення електричної або теплової енергії шляхом її самовільного використання». Так, Т. А. Чумаченко, яка присвятила аналізу цього складу злочину дисертацію, одним із видів викрадення вважає викрадення електричної і теплової енергії [7, с. 135].

М. І. Панов викрадення електричної або теплової енергії визначає шляхом об'єднання змісту двох діянь: а) протиправного вилучення чужої для суб'єкта злочину електричної чи теплової енергії та б) використання такої енергії у своїх чи інших осіб інтересах [5, с. 503]. Більш обґрунтованою видається позиція М. І. Мельника, який поняття «викрадення електричної та теплової енергії» ототожнює лише з її незаконним споживанням, тобто взагалі без укладення відповідного договору на її постачання або за його наявності, однак із порушенням установлених правил споживання енергії [9, с. 523]. Справді, некоректним і необґрунтованим є використання поняття «викрадення» у цьому складі злочину, принаймні, з таких причин.

По-перше, як у кримінально-правовій літературі [7, с. 63], так і в судовій практиці правильно, на основі положень кримінального закону, визнається, що способами вчинення цього злочину можуть бути: 1) самовільне використання енергії без приладів обліку (якщо використання приладів обліку обов'язкове); 2) пошкодження приладів обліку; 3) будь-який інший спосіб [17].

По-друге, абсолютно аргументовано зазначається, що енергію не можна вкрасти, оскільки вона не має фізичної ознаки предмета крадіжки, пряма шкода від використання енергії не заподіюється. І в законодавстві України енергія не названа серед видів майна, які є об'єктами права власності [18, с. 45–46].

Видається, що у вирішенні цього питання необхідно зважати на таке. Поняття «розкрадання» у чинному кримінальному законодавстві відсутнє, а тому у з'ясуванні його змісту доцільно за основу брати відповідне доктринальне визначення. Зокрема, В. О. Навроцький аргументує, що розкрадання майна – це протиправне, безоплатне вилучення майна з володіння суб'єктів права власності й звернення його на користь інших суб'єктів, вчинене шляхом крадіжки, грабежу, розбою, вимагання, розтрати, привласнення, зловживання службовим становищем, шахрайства [19, с. 231]. Натомість поняття «викрадення», як зазначалося, у КК України прямо стосується тільки двох форм розкрадання – крадіжки і грабежу. Вважаємо, що викрадення – це таємне

чи відкрите протиправне, безоплатне вилучення майна з володіння суб'єктів права власності й звернення його на користь інших суб'єктів. Загальновизнано, що в кримінальному праві відповідні поняття повинні тлумачитися буквально чи обмежувально, але не поширювально. Окрім того, в доктрині кримінального права існує неписане правило, відповідно до якого недоліки закону не можуть тлумачитися на шкоду особі, щодо якої він застосовується. Ба більше, однакові кримінально-правові поняття повинні мати єдиний зміст у межах всього закону і навіть системи законодавства, оскільки в іншому разі порушується системність і цілісність у праві загалом, ускладнюється розуміння закону і застосування його на практиці. Вживання законодавцем терміна «викрадення» передбачає, що всюди, де він зафіксований у законі, йому повинно надаватися однакове значення. У ст.ст. 262, 308, 312, 313, 410 КК України законодавець розмежовує поняття «викрадення» і «розбій». Натомість у ст.ст. 158, 357, 432 КК України йдеться лише про «викрадення», а тому видається, що коли особа застосовує насильство, яке є небезпечним для життя чи здоров'я особи, чи погрозу застосування такого насильства з метою одержання певного майна на свою користь чи користь інших осіб, то такі дії треба оцінювати за сукупністю злочинів, передбачених у цих статтях і за статтями 121, 122, 125 (ч. 2) КК України.

Висновки. Незважаючи на те, що поняття «викрадення» є наскрізним, воно неоднаково тлумачиться нашим законодавцем, доктриною і правозастосовною практикою. Наявні недоліки в кримінальному законі у висвітленні цього питання.

1. Навроцький В. О. Наскрізні кримінально-правові поняття / В. О. Навроцький // 10 років чинності Кримінального кодексу України: проблеми застосування, удосконалення та подальшої гармонізації із законодавством європейських країн: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 13–14 жовт. 2011 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. – Х.: Право, 2011. – С. 73–77.

2. Про судову практику в справах про викрадення та інше незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами, вибуховими речовинами, вибуховими пристроями чи радіоактивними матеріалами: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26 квітня 2002 року № 3 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.scourt.gov.ua

3. Про судову практику в справах про злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26 квітня 2002 року № 4 (із змінами, внесеними згідно з постановою Пленуму Верховного Суду України від 18 грудня 2009 р. № 16) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.scourt.gov.ua

4. Про судову практику в справах про злочини проти власності: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 року № 10 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.scourt.gov.ua

5. Кримінальний кодекс України: Науково-практичний коментар / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, С. Б. Гавриш та ін.; за заг. ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – Вид. третє, переробл. та доповн. – Х.: Одиссей, 2006. – 1184 с.

6. Кундеус В. Г. Кримінально-правова характеристика викрадення: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук: спец. 12.00.08 «Кримінальне право, кримінологія; Кримінально-виконавче право» / В. Г. Кундеус. – Х., 2004. – 19 с.

7. Чумаченко Т. А. Викрадення електричної або теплової енергії шляхом її самовільного використання (ст. 188-1 КК України): кримінально-правова характеристика: дис. ... канд. юр. наук: 12.00.08 / Т. А. Чумаченко. – К., 2008. – 223 с.

8. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України (2-е вид., перероб. та доп.) / за заг. ред. П. П. Андрушка, В. Г. Гончаренка, С. В. Фесенка. – К.: Дакор, 2008. – 1428 с.

9. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – 9-те вид., переробл. та доп. – К.: Юридична думка, 2012. – 1316 с.

10. Кримінальне право (Особлива частина): підручник / А. С. Беніцький, В. П. Бодаєвський, Г. Є. Болдарь та ін.; за ред. О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. – Т. 1. – Луганськ: Елтон-2, 2012. – 780 с.

11. Володіна О. О. Кримінальна відповідальність за викрадення людини (аналіз складу злочину): дис. ... канд. юр. наук: 12.00.08 / О. О. Володіна. – Х., 2003. – 229 с.

12. Сташис В. В. Личность – под охраной уголовного закона (Глава III Уголовного кодекса Украины с научно-практическим комментарием) / В. В. Сташис, М. И. Бажанов. – Симферополь: Таврида, 1996. – 235 с.

13. Стрельников А. И. Ответственность за убийство, совершенное при обстоятельствах, отягчающих наказание (ч. 2 ст. 105 Уголовного кодекса Российской Федерации): дис. ... канд. юр. наук: 12.00.08 / А. И. Стрельников. – М., 1997. – 183 с.

14. Справа № 357/4564/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.reyestr.court.gov.ua/Review/39340971

15. Справа № 1-26/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.pravoscope.com/act-virot-1-26-2012-vojtun-o-b-15-03-2012-torgivlya-lyudmi-abo-insha-nezakonna-ugoda-shhodo-lyudini-20904180

16. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і доп.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.

17. Узагальнення практики розгляду судами справ про злочини проти власності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/%28documents%29/A3C2C60FB6B9E6FBC2257B7C004531C5>

18. Навроцький В. О. Чи можна вкрасти електроенергію? / В. О. Навроцький // Підприємцтво, господарство і право. – 2000. – № 8. – С. 45–47.

19. Навроцький В. О. Кримінальне право України. Особлива частина: курс лекцій / В. О. Навроцький. – К.: Знання, 2000. – 771 с.

Максимович Р. Л. Похищение как сквозное уголовно-правовое понятие

Вьясняется такое сквозное уголовно-правовое понятие как похищение. Анализируются особенности регламентации данного вопроса по действующему уголовному законодательству Украины. Исследовано содержание и значение этого понятия в Уголовном кодексе и уголовно-правовой литературе. Освещено содержание рассматриваемого понятие в постановлениях Пленума Верховного Суда Украины. Показано позицию судебной практики в контексте понимания данного понятия. Приведено соотношение понятий «похищение» и «хищение». Предложено вариант квалификации деяний лица в некоторых случаях.

Ключевые слова: Уголовный кодекс, похищение, сквозное уголовно-правовое понятие.

Maxymovych R. L. Larceny as a through criminal-legal notion

The article is dedicated to the ascertaining of such a through criminal-legal notion as larceny. The peculiarities of regulation of this problem according to the valid Criminal code of Ukraine are analyzed. The sense and meaning of this notion is researched in the Criminal code of Ukraine and criminal-legal literature. It is argued that this notion has various criminal-legal sense sometimes. It is proved that underlying notion must have single meaning. This notion is not used in the General part of the Criminal code of Ukraine.

On the other hand it is used almost in twenty articles of Special part of the Criminal code of Ukraine. The sense of the notion «larceny» is not clarified in the valid Criminal code of Ukraine. This criminal-legal notion includes two forms of stealing only. The underlying criminal-legal notion contains a reference to the action as the characteristic of the objective side of the body of crime and to the social dangerous consequences simultaneously. In some cases this notion contains a reference to the purpose of corresponding social dangerous action, and that is why it is the characteristic of the subjective side of the body of crime. The notion «larceny» is one of the types of possible social dangerous consequences in one case. It is also the characteristic of victim in one case.

The underlying notion, which is used in the first parts of the articles 308 and 312 of the Criminal code of Ukraine has narrower content, than in other cases, because includes only withdrawal corresponding things by means of theft and non-violent robbery. The highest judicial body in the system of general jurisdiction interpreted the notion «larceny» in its resolutions. The sense of this notion is ascertained in the criminal legal literature. There are various points of view concerning also single bodies of the crimes. Judicial practice is similar. The notion «larceny» is analysed concerning the body of the crime «Larceny of electricity and thermal energy by means of unauthorized use». The notion «stealing» is not used in the valid criminal legislation. That is why it is advisable to take as a basis corresponding doctrinal definition. The notion «larceny» is used in the articles 158, 357, 432 of the Criminal code of Ukraine only.

Key words: Criminal code, larceny, through criminal-legal notion.

Стаття надійшла 13 березня 2015 р.